

Брати-соколи і сестри-горлиці, до яких добро і радість горнутья

Не раз, перебуваючи у Бронному в службових відрядженнях, довелося чути від його жителів та керівництва місцевої сільради чимало добрих слів про їх земляка, приватного підприємця **А. М. МИРОНЦЯ**, який зарекомендував себе успішним господарником, щедрим меценатом, громадським активістом і, взагалі, порядною і доброю людиною. Тому в мене виникло логічне бажання написати в газету про цю непересічну особистість. Там більше, що Андрій Михайлович з багатодітної і шанованої у селі родини Михайла Тимофійовича та Катерини Миколаївни Миронців, яких я знаю і щиро поважаю за їх чудові людські якості.

Моя зустріч відбулася в його приватному кафе-магазині «Люкс». Перед тим я мав можливість добре ознайомитись з цим новим сучасним закладом торгівлі і територією довкола нього. Приємно вразив дитячий майданчик з гойдалками та іншими атракціонами. Срібним плесом сонячно всміхався добре доглянутий ставок. До речі, Андрій Михайлович в ньому дозволяє повудити рибу багатьом своїм землякам, зрозуміло, цивілізованими засобами. На березі цієї водойми гарно відпочивають відвідувачі кафе. Поруч радує зір футбольне поле, облаштоване зусиллями приватного підприємця і його друзів.

Позитивні враження справляє приміщення кафе-магазину не тільки зовні, але й в середині. В торговельному залі представлено широкий вибір продовольчих і промислових товарів, затишном зу-

коледжі, а Максим, Уляна та Евеліна ще школярі.

— Андрію Михайловичу, ви, окрім кафе-магазину, маєте у своїй приватній власності ще й цех з розпилювання деревини. Де ви взяли стартовий капітал для початку малого бізнесу? — цікавлюся у співрозмовника.

— Все це склалося не відразу. А почалося з того, що я взяв на батьківські майнові паї місцевого колгоспу вантажний автомобіль. Ним підробляв, де тільки міг. Перевозив вантажі, приймав металообробку, продавав брагу для годівлі худоби. Отак потроху й назбирав коштів. А ще добре вів своє власне домашнє господарство.

Від природи кмітливий і здатний до логічного мислення, А. М. Миронець з користю для власної приватної справи використовував викуплені людські майнові паї — господарські споруди. А колишню лазню розбудував і рекон-

первинну організацію УТМР «Броня», відтак разом зі своїми колегами-мисливцями чимало робить для охорони і примноження природних багатств нашого краю.

Щиро вдячні земляки Андрію Михайловичу й за те, що він завжди готовий їх підтримати у скрутних ситуаціях. Зокрема, на їх прохання він безкоштовно виділяє вантажний

до Бога хлопцеві передали його батьки. Адже Василь Михайлович вже дванадцять років є старостою Бронненської церкви, а Надія Іванівна там виконує обов'язки касира.

Слова щирої шани і поваги заслуговує Петро Миронець та його дружина мати-героїня Тамара Миколаївна, які народили і виховали дев'ятьох дітей. Двоє з них, Олексій та Ната-

ційно духові часу займатися сезонними роботами, продовжує вести власне домашнє господарство.

Їхні діти вже дорослі, Таїса після закінчення Сарненського педколеджу і Тернопільського університету нині працює у Польщі. Антон навчається на 4 курсі в Національному університеті водного господарства і природокористування.

стрічає відвідувачів зал кафе. Чимало позитивних емоцій отримав під час огляду ново-спорудженого залу для проведення урочистих подій. В ньому, світлому і просторому, все зроблено для радісного відзначення весіль, днів народження, колективних корпоративів.

З гарними емоціями від побаченого починає розмову з А. М. Миронцем, згодом до неї приєднались дружина його брата Тимофія Світлана Володимирівна та батько Михайло Тимофійович.

Мій співрозмовник щиро і відверто розповідає про свій життєвий шлях. Після закінчення школи він вступив на навчання у Сарненське вище професійне училище №22, де отримав диплом водія-механіка. Потім була служба у Збройних Силах України. Після звільнення з їх лав Андрій Михайлович певний час працював в колгоспі водієм пожежної охорони, а згодом егером в Малуському лісництві Березнівського лісгоспу.

У 2002 році в його житті сталася радісна і незабутня подія – він одружився з гарною та роботящою дівчиною Наталкою. Трохи більше року молоде подружжя мешкало в сім'ї батьків Андрія. Саме в їхньому домі народилась старша донька Катруся. А незабаром молода родина перейшла жити у свій новоспоруджений дім, куди щедрий лелека приніс і подарував Андрію Михайловичу та Наталії Миколаївні ще чотирьох бажаних діток. Нині Катерина – студентка Березнівського лісотехнічного коледжу, Анастасія вчиться в Костопільському медичному

струював під кафе-магазин. На колгоспному господарському дворі обладнав цех з розпилювання деревини. Протягом останніх років до підприємницької діяльності активно долучилася дружина Андрія Михайловича Наталія Миколаївна, яка, окрім жіночих турбот про дім та свою багатодітну сім'ю, встигає успішно займатися бізнесовими справами.

Треба сказати, що приватний підприємець А. М. Миронець може бути хорошим прикладом для інших колег в тому, що він багато уваги і зусиль приділяє громадській діяльності та меценатству.

Про це розповідає присутня інспектор Малинської сільської ради територіальної громади С. В. Миронець:

– Андрій Михайлович – шанована в нашому і в навколишніх селах людина, тому не дивно, що земляки обирали його депутатом сільської ради і під час нинішніх виборів вони довірили йому представляти нашу громаду у сільраді територіальної громади. А ще він організував, підтримав і фінансував місцевий ФК «Бронне», до речі, сам у минулому грав у футбол. Очолюваний ним футбольний клуб протягом останніх років добивався непоганих результатів. Так, у сезоні 2019-2020 років команда Бронного посіла друге призове місце в першості району з мініфутболу.

У селі я дізнався, що А. М. Миронець на власні кошти утримує пожежний автомобіль і нерідко особисто виїжджає на гасіння пожеж, які, на жаль, трапляються у навколишніх селах. А ще він очолює

автомобіль для перевезення покійників до храму і на кладовище.

Ще можна назвати чимало хороших справ, в яких він бере активну участь на громадських засадах, зокрема, допомагає в благоустрої рідного села, проведенні святкових заходів та спортивних змагань. За це йому, як мовиться, слава і шана. До речі, він про них ніколи не думає, коли робить добрі та богоугодні справи.

Розповівши про А. М. Миронця, зрозумів, що не маю морального права не згадати його братів і сестер, які виховані у багатодітній сім'ї на засадах поваги до батьків і всіх старших людей, любові до чесної праці, вболівання за свою сім'ю та інтереси громади. Таку життєву філософію сповідують усі члени цієї славної родини.

Продовжу свою оповідь кількома штрихами про найстаршого сина з сім'ї Миронців Василя. Він у минулому закінчив Березнівський лісовий технікум, певний час працював лісником у міжколгоспному лісництві, нині трудиться у власному господарстві та буває на тимчасових заробітках. Разом з дружиною Надією Іванівною виховав двох дітей. Донька Світлана працює медсестрою у Березному, а син Михайло закінчив духовну семінарію і готується працювати настоятелем у православній церкві. Слід відзначити, що вибір його професії не випадковий. Адже він змалку постійно відвідував богослужіння у місцевому храмі, брав участь у проведенні святкових літургій. Любов до нашої віри та шани

лія, вже одружені і подарували своїм батькам трьох чудових внуків, дорослі Тетяна і Данило працюють у Польщі, Сергій вчиться у Сарненському ВПУ-22, інші діти шкільного віку.

Зрозуміло, щоб поставити на ноги таку багатодітну сім'ю батькам і старшим дітям треба щоденно сумлінно працювати. Для цього вони мають п'ять гектарів землі, де вирощують зернову культури, картоплю, буряки, овочі. На своєму обійсті утримують корову, свиней, кролів та домашню птицю.

Микола, як і його батьки та окремі брати, теж має багатодітну сім'ю, разом з дружиною Наталією Сергіївною, що нині завідує Полянським ДНЗ «Золота рибка», виховали п'яťох дітей, а нині вже тішаться і радіють внучкою Златою.

Господар дому теж за родинною традицією закінчив Сарненське ВПУ-22, трудився у колгоспі, зокрема бригадиром. А після розформування господарства їздив на заробітки в Польщу. Нині у рідному селі завершив будівництво приміщення, де в майбутньому розміститься його приватний магазин чи кафе.

І, врешті, черга дійшла до п'яťого сина із сім'ї Миронців Тимофія, названого в честь діда. Він – чоловік вже згадуваної інспекторки сільради Світлани Володимирівни, яка мені допомогла уточнити дані про родину свого чоловіка, чий життєвий шлях склався, як у більшості його ровесників. У молоді літа працював ветфельдшером у колгоспі, лісником у міжколгоспному лісництві, а коли вони розформувалися, почав тради-

Ось коротко все про братів Миронців, написав про них, як задумав. Але здоровий глузд велить висловити добрі і похвальні слова на адресу їх сестер Ніни та Ольги, які зі своїми сім'ями живуть у Костополю. Адже вони власним життям стверджують хороші родинні традиції, як всі, люблять своїх батьків та братів, мають з ними міцні зв'язки, підтримують один одного.

На завершення цієї розповіді хочу навести слова батька багатодітної родини М. Т. Миронця про те, як росли і виховувалися його діти:

– Ми своїх синів і дочок прагнули оточити любов'ю і турботою, але змалку привчали до праці, не примусово, а на власному прикладі, доводячи, що своїми руками і розумом людина може створити благополуччя сім'ї. Тому вони в дитинстві і юності вміли все робити: сапали картоплю та буряки, збирали зернові, різали та рубали дрова, прибирали у дворі, а дівчата біля матері вчилися тому, що повинна вміти кожна господиня. Це посприяло тому, що наші діти самостійно входили у доросле життя, вміють приймати правильні рішення, робити висновки з допущених помилок і виправляти їх. Нам, батькам, приємно, що за них ніколи не було соромно перед людьми. А взагалі, я завжди казав дітям: «Як посієте добро, то й зберете добро і радість».

Ось ці прості, але мудрі слова глави великої трудової родини нехай будуть гарним і оптимістичним завершальним акордом моєї газетної публікації.

Павло РАЧОК.